

Všude dobře...

Marie Anna Stejskalová (3. místo v I. kategorii)

Ahoj, jmenuji se Petr Knedlík a jsem vášnivý jedlík. Každé ráno vstávám do školy, ale jediné, na co myslím je, co budu mít asi k snídani. Mám skvělou kuchařku jménem máma. Pomalu se plahočím ke schodům a pak najednou ucítím krásnou a lahodnou vůni. Ta vůně mě pohání dopředu. Rychle seběhnu točité schody a valím se do kuchyně. Cestou málem zašlápnu našeho malinkého pejska Stana. Když už jsem po snídani, což tvoří dva chleby s jahodovou marmeládou a velká sklenice mléka, zvednu se a jdu do školy. Cestou se většinou stavím v malém obchodě, co stojí na rohu ulice, koupím si nějakou cukrovinku a pak už pokračuji v cestě.

Celý den prosedím ve škole. Po každé druhé hodině si zajdu do školního bufetu koupit něco sladkého, abych v té škole vydržel. Chodím taky na oběd, který mi zrovna dvakrát nechutná, ale přesto ho sním. Pak nás konečně pustí domů. Doma si dám lehkou svačinku v podobě nějaké super nezdravé čokoládové tyčinky a jdu se dívat na telku. Stan mi skočí na břicho a krásně se tam uvelebí. Spolu se díváme na nějaký film. Večer přijede máma z práce a udělá mi svačinu. S mámou si napíšu úkoly, a když je mám hotové, a to někdy trvá i 3 hodiny, uvaří mi vydatnou večeři. Pak jdu spát.

Takhle to chodí každý den, až na pátek. V pátek máme nejhorší a nejděsivější předmět ze všech. Tělocvik. Náš tělocvikář Sulc je příšerný. Nutí mě běhat, skákat, cvičit a ještě další spoustu věcí, které vůbec nemám rád. Má oči jako ostříž, hlas jako hrom a nohy jako kamzík. Jakmile si chci sednout, napít se nebo si jenom odpočnout, už mám problém. Okamžitě se nade mnou objeví jeho holá hlava a začne svým hlubokým hlasem hromovat: „Ale, ale, co to vidím? Tady panu Knedlíkovi se nechce cvičit? Nebo si snad myslí, že ho nevidím? Nebo snad že je lepší než všichni ostatní, a proto může odpočívat?“ Já mu pokaždé jen poraženě odpovídám: „Ne, pane profesore, hned jdu cvičit.“ Ale tím jeho odporné řeči nekončí. „Já vás, mladíku, viděl sedět, zatímco ostatní chlapci uběhli tři kolečka, takže si protáhněte svaly a dejte se do toho. Můžete si zaběhnout tři kolečka, která ostatní už uběhli, a pak si přidáte ještě další tři, protože jste se opovážil si sednout na ten svůj vycpaný zadeček.“

Mí spolužáci jsou rychlí. Nemohli uběhnout tři kolečka, ale profesor Sulc dělá, že to neví. Pomalu se zvedám a dám se do běhu. Po třetím kolečku už nemůžu a sotva popadám dech, ale nesmím zpomalit, jinak si toho všimne a nechá mě běžet další tři. Když slyším zvonit zvonek, který oznamuje konec tohoto úmorného tělocviku, je to ten nejkrásnější zvuk na světě.

Po škole se celý polámaný a utahaný vracím domů, kde už na mě čeká Stan. V sobotu vstávám, jak nejpozději to jde. Po snídani se vydám na procházku se Stanem, ke které bývám vždy donucen. Naše obvyklá trase je projít naši ulici, zajít do obchodu a koupit si něco sladkého k jídlu, projít ulici pod tou naší a zpět k domu. Cesta trvá tak 15 až 20 minut, podle toho, jak moc jsem z pátku po tělocviku unavený. Jedné slunečné soboty jsme byli se Stanem zase na takové náročné procházce. Když jsem vyšel z obchodu rozbaluje si svou tyčinku Twix, narazil jsem do pana Sulce. Zděšen tím, co on tady dělá, jsem rychle vykřikl: „Omlouvám se, pane profesore.“ „Mladý pan Knedlík, rád vás vidím na procházce, ale ta odporná věc ve vašich rukách se mi vůbec nezamlouvá. Je to samý cukr, karamel, čokoláda a celkově je to velký hnědý hnus, ale nemůžu vám zakázat, abyste to jedl.“

Nejradši bych mu odpověděl: „Ne, to nemůžete.“ Ale tím bych vyfasoval leda tak tři kolečka navíc. S předstíranou radostí tedy slušně odpovím, jak nejlíp umím. „Rád jsem vás viděl, pane profesore, ale už bych měl jít.“ Kousl jsem si dvakrát do tyčinky. Zrovna si vychutnávám její výtečnou sladkou chuť a přitom se otáčím, abych se od něj dostal co nejdál.

Najednou se přede mnou objeví noha a já o ni nešťastně zakopnu. Spadl jsem na beton před sebou a tyčinka mi vypadla z pusy. „Och, nestalo se vám nic?“ slyším ten hrozivý hlas. Jak se zvedám ze země, vidím před sebou nohy profesora Sulce ve sportovních teniskách. O tu samou tenisku jsem zrovna zakopl. Zvednu se a odpovím: „Naštěstí se mi nic nestalo.“ Opráším si ruce a chci se ohnout pro svoji tyčinku, jenže vidím, jak se jeho dlouhé prsty natahují a rychle ji uchopí. „Tu tyčinku byste jíst neměl, když už vám spadla na zem,“ řekne a hodí můj krásný karamelový poklad do odpadkového koše vedle sebe. V jeho hlase je znát, jak si to užívá a jak se mi vysmívá, ale nemůžu s tím nic dělat. „Užijte si krásnou procházku, pane Knedlíku.“ „Vy taky, pane Sulci.“ Ve snaze usmát se na něj se zašklebím a odcházím.

Odejdu dva kroky a vytáhnu z kapsy novou nerozbalenou tyčinku Twix, kterou jsem si koupil, protože nikdy nekupuji jenom jednu. Usmívám se na svět a říkám si, jak je fajn, že mám ještě jednu. Vychutnávám si ji a pak mě napadne: „Všude dobře, když je co jíst.“